

PAPER_DE_VIDRE_

Número 62, 15/03/13

Pròleg

Paper de viure

Pròleg del llibre *Paper de vidre. Una nova polida*

Vaig anar a buscar l'Enric Casasses a l'estació dels FGC de Terrassa aproximadament una hora abans que comencés la primera festa d'aniversari del *Paper de vidre*, un dia del mes de maig de l'any 2003. Fins llavors, l'havia vist recitar un parell de cops, sol i acompanyat de Pascal Comelade. El dia abans, el Bernat Puigtobella, llavors editor d'Empúries, amb qui, conjuntament amb la llibreria El Cau Ple de Lletres de Terrassa, havíem organitzat aquella primera festa que era també una presentació de l'últim llibre de Casasses *Que dormim?*, m'havia dit que ell no podria anar-lo a buscar i m'havia demanat si ho podia fer jo. Vaig veure sortir l'Enric de l'estació. Duia uns pantalons vermells, i anava mirant a dreta i esquerra esperant que algú s'hi dirigís fins que m'hi vaig apropar. Em va preguntar si era de la llibreria. Li vaig dir que no, que era un dels responsables del *Paper de vidre*, i em va semblar que reia. Vam anar caminant fins a la llibreria xerrant de coses que no recordo mentre ell s'anava fixant en els noms dels carrers per on passàvem. La Rambla d'Ègara. Iscle Soler. Saps qui era aquest? No, hi he passat moltes vegades però no sé qui és, vaig dir-li. Doncs era un actor de teatre secundari boníssim. Sí, el paio era molt bo, molt més bo que alguns actors protagonistes, però es va dedicar a interpretar majoritàriament papers secundaris, d'una manera brillant. Moltes vegades el públic havia aplaudit amb molt més fervor les seves actuacions que les dels protagonistes de l'obra. Papers secundaris brillants, no està malament això. Uns quants dies després, a casa, vaig consultar l'enciclopèdia: Iscle Soler i Samsot (Barcelona, 1843 - Terrassa, 1914), actor que havia assolit grans èxits amb obres de Pitarra i que havia estat casat amb Rosalia Engràcia, popular intèrpret d'obres de Pitarra. Carrer de la Unió. Passeig de Joan Coromines. Home, aquest m'agrada, va dir ell. Carrer Cremat. I aquest és el que m'agrada més de tots! Vam arribar a la llibreria i se'n va anar de pet a consultar llibres de poesia mentre el Bernat Puigtobella, amb aquella mirada d'estudiant seriós darrere les ulleres, baixava de les escales del primer pis amb els responsables de la llibreria, després de fer tractes, suposo. Vam anar a prendre alguna cosa. Recordo que ho va pagar tot l'editor. Jo, un cafè, el Casasses, un cafè amb rom i el Bernat, una aigua. «...de la bragueta encallada / signada pel consell de / sastres de mòmies / que figuren i tot al repertori / tot quisqui de les lletres catalanes /...». Mentre recitava això, jo veia l'Anna, contenta, amb qui vam parir la història; el Roger Tudó, dels poemes visuals, dalt les escales; el Rubèn Intente, de les cròniques grises, tornat recentment d'Amèrica (el poble del costat); l'Alba, a qui vam publicar les il·lustracions d'alguns futurs llibres; el Roger Puig, cantautor somiatruites; el Roger López, amic entranyable; el Francesc Parés, assessor tecnològic inestimable; el Joan Boada, amb aquells moviments de paio sempre inquiet, cavil·lant pro-jectes; la Laia i l'Eduard, emocionats; l'Anna Crispí, amb qui havíem parlat molts cops de la marxa de la revista; la Meritxell i la Sara Gironès, que col·laboraven amb molt èxit en els primers números; el Ferran Peiró, atent, assegut; familiars (com els meus pares i la Mati i el Cesc), amics (com el Marc Labòria), coneguts i algun absent, com l'Estel (encara als Estats Units). I de cop i volta va arribar el dels ulls absents, tristos, verds i oberts, que ha parit les millors lletres de cançons d'aquest país. Amb la Memi i el Llull. I va interpretar, per a tots, «L'home estàtic».

El que s'intenta descriure en aquest primer paràgraf és part de la primera festa d'aniversari del *Paper de vidre*, i alguna cosa més en referència al nostre paper en el món de les lletres i la cultura catalanes. Aquell esclat d'emoció va servir per donar-nos impuls per força temps. I a partir de llavors, en part gràcies a allò, vam anar ampliant la nostra xarxa. De mica en mica, s'hi anava afegint gent que feia créixer aquell primer cercle d'amics i coneguts terrassencs que havia ajudat a teixir una primera xarxa que resultava imprescindible perquè la història tirés endavant, i que a partir de llavors, iniciava prudentment un elegant camí de retirada perquè s'hi pogués anar afegint altra gent. Bar Horiginal, Ester Andorrà, Tina Vallès, Xavi Simó, Teresa Amat, Carles Miró, Joan Todó, Subal Quinina, Eugeni Estopà, Quim Cardús, El llibreter, Josep Maria Pinto, Albert Figueras, Ricard Ripoll, Oriol Malet, Ramon Lladó, Teresa Borque, Mon Pons, Lourdes Garcia, Biel Barnils, Albert Bardés, Ferran Garcia, Genís Cardona, Anna Muro, Lluç Seguí. I molts més. I el 2005 vam editar amb LaBreu Edicions, a proposta de l'Ester Andorrà, un primer llibre. Un dels primers de l'editorial. Vam presentar-lo a l'Horiginal, amb la presència de les càmeres del programa *Alexandria* del Canal 33 que llavors presentava el Màrius Serra, el nostre primer guia, amb qui vam establir complicitat i amistat a mesura que anàvem intercanviant correus electrònics i generant equívocs. Rep de per vida, li vaig dir jo. Perdré pa de vi, em con-testà ell. I poc temps després vingué la fructífera etapa d'implicació a fons a la revista durant dos anys i mig de la Tina Vallès i el Xavi Simó, amb els quals vam renovar el disseny, vam passar del pdf a la pàgina web, i vam fer entrevistes i especials que marcarien el camí de la revista a partir de llavors.

Continua en el llibre...
